Frânturi din realitatea unei lumi neînțelese

On Decembrie 31, 2016

Prefă-te că ești orb, dar nu te lăsa niciodată hipnotizat.

Aveam tot ce îmi trebuie pentru a deveni poet, cu excepția poeziei. O altă esență a realității poemului era iubirea, care străbătea ca un fir incandescent toate coridoarele acestui palat unde unica regulă era jocul. Unirea forțelor de diferite orientări (reacțiuni) manifestate la granița dintre real și ireal, fiind aproape insesizabilă într-o zonă de responsabilitate a lucrului gândit și bine făcut. Se filmau secvențe disparate în care apăreau mereu alte decoruri.

Subiect: Dumnezeu nu există. Eu eram personajul principal: Nicholas Urfe. Regizorul era: Conchis, sub înfățișarea unui Mephisto care cerea neîndurare. Spunea că-și poate închipui cât este de greu să joci împreună cu el, căci nu avea o tehnică pe care să se bizuie în caz că nu se înțelegea cu partenerii de joc. Eu i-am răspuns că atunci când partenerii se acordau, totul mergea perfect. De fapt, nu era decât o practică ocultă, o formă de hipnotism îngăduită într-un tărâm al magiei și al personajelor costumate, în care viața lui devenea viața mea.

James Braid, care a inventat termenul de "hipnotism", susținea că focusarea atenției este esențială pentru crearea transei hipnotice. Nu aveam dreptul la nicio extravaganță, trebuia să mă supun asprimii lui Conchis, aceea de a mă considera învins de o realitate inventată de un creator care a iscat o ordine universală într-o poetică a măștilor, uitând să instaleze în aceasta și o balanță a veșnicei. În mod chibzuit, mi-a fost schimbată impresia de tânăr aristocrat, plictisit, foarte obișnuit cu totul, fără ironii, cum ar fi orice englez într-o situație normală, de care tot timpul am dat dovadă.

Leadership: Ești pregătit să crezi într-un creator care consumă experiențe de joc unice cu scopul de a da realității nuanța unei expresii de sine originale care pune accentul pe atingerea perfecțiunii prin intermediul personajelor menite să înfățișeze o multiplicitate de lumi posibile?

Spectrul doctorului Moreau din opera lui Wells era, de asemenea, vizibil în fiecare umbră a lui Conchis: *„ S-ar putea să mă înșel, dar eu am văzut mai multe decât dumneata din modelele Creatorului acestei lumi - căci eu i-am cercetat în felul meu legile, toată viața, în timp ce dumneata colecționai fluturi. Şi, îți spun, plăcerea sau durerea nu au nimic de a face cu raiul sau iadul."*

Se vede că lumea pe care Conchis o construise înadins ca să schimbe lumea mea, punând în valoare vizibilitatea unei alte versiuni a realității, un fel de *Ecristroterhis* , sau particularitatea de a purta mască în cosmetizarea unei opere de artă, părea să fie extrasă din efortul de a revela adâncimile unei experiențe în egală măsură existențială și ficțională.

Şi ar mai fi ceva: o femeie blondă în dublu rol. Şi o brunetă care își extinde rolul printr-o formulare negativă a "uitării". Urmează la mutare nebunul, imediat după capturarea reginei, prin care Albul speră să profite de diagonala lungă. Regele negru, un soi de perfecțiune, ceva divin, mai presus decât personajele sale, stătea ascuns în dosul unei splendide șarade, ceva care căpăta sens printr-o complexă colectare a diferitelor tipuri de măști. Toate contribuind la o atmosferă de halucinație, de transă în care se petreceau lucruri, intrări, ieșiri suprarealiste, în care apăreau și dispăreau personaje, gesturi, muzici, fără ca între ele să se lege neapărat elementele unei construcții.

Remarcabil era tactul de care era capabil Conchis. Lumea lui era o altă față a aceluiași

personaj. Iar lumea celorlalți participanți la scenă reieșea din explorarea unui singur personaj care înfățișa o multiplicitate de lumi posibile. Multe thread-uri și procese în background. O lume construită din dezvăluirea unor date greu accesibile, pentru simplul fapt că nu oricine poate pătrunde până la profunzimile magiei de a exista ca martor simultan al tablei de șah și al unui vis mult prea îndrăzneț pentru a putea fi împlinit.

Chiar și gambitul reginei (recuperată prin puterea de transformare a modestului pion) a fost mutarea genială a unei femei, inegalabile prin frumusețea ei, pe care Conchis a pus-o în fața mea ca să-mi testeze capacitatea de concentrare. Am scăpat doar prin acțiunile nebunului, prin situarea nebunului între magician și lume, pornind invers, întotdeauna de pe diagonala unui adevăr indestructibil: *"niciun personaj nu există dacă nu se regăsește pe sine în altă lume, și niciun personaj nu scapă metamorfozei prin care se oferă spectatorului un nou univers metafizic, rezultat din sublimarea caracterelor într-o realitate a oglinzilor duble".*

Leadership: Cum gestionezi situațiile trăite prin conștientizarea momentului de vârf al unei forțe de sens opus esenței tale, manifestată la nivelul existențial printr-o schimbare permanentă a decorului realității?

Cine oare poate găsi ultimul vers din mintea unuia căruia îi lipsește poezia? Cine oare se poate adapta într-o lume care ascunde cheia unui poem relevat prin: *„ Percepția imaginară "*? Poți să vorbești o limbă care ține o minte genială prinsă în capcana jocului de șah, sub masca unui magician care te urmărește ca o furtună nemiloasă în călătoria ta spre schimbare? Nu există putere a sufletului care să nu fie activă în acest proces.

Alexander von Humboldt, care a contribuit la formarea geografiei ca disciplină științifică, spunea: *"Nimic în natura intimă a omului nu este atât de adânc, atât de fin sau atât de cuprinzător, încât să nu răzbată în tărâmul limbajului și să nu fie hrănit de acesta. "*

Eleftheria este un cuvânt nobil în limba greacă. Înseamnă libertate. Conchis mi-a dat ultima lovitură: "Dacă uiți acest cuvânt, îți voi dărui opt vieți. Dacă-l memorezi, vei fi prizonierul meu, pentru totdeauna."

Poezia este înțelepciunea. Cheia este libertatea. Măștile sunt explorarea vieții. Şi magia este dragostea. Jocul este schimbarea permanentă a decorului. Vânătorul sunt eu. Şi prada ești tu. Întrebarea este următoarea: cât timp vei putea suporta marea șaradă, înainte de a elibera din ea? Nu există decât o singură cale de a afla: Play !

În tot acest glob de cristal care funcționează ca o mașinărie nemțească, folosit doar pentru clarviziune, unde Dumnezeu nu este pe nicăieri, s-ar potrivi de minune ca revelație ceea ce, în final, Aldous Huxley voia să ne facă să înțelegem: că oamenii din "Minunata lume nouă" nu suferă pentru că râd în loc să mediteze, ci pentru că nu știu de ce râd și de ce au încetat să mediteze.

Aplicarea măștilor, sau magia folosirii oglinzilor care deformează realitatea, este consecința introducerii unei ordini aparte, a unei formule de compromis în spațiul dintre regizor și personaj, încât să se stârnească în spectatori curiozitatea de a „scana" fiecare scenă din spectacolul unei imaginații exaltate și de a o percepe ca extensie a unei noi viziuni despre viață, despre lume.

Frânturile din realitatea unei lumi neînțelese sunt de multe ori de neîndurat.

Leadershipul despre care nu se prea vorbește, dar care intră în compoziția existențială a omului care nu se mulțumește cu un rol pasiv pe scena lumii, reprezintă de fapt o prelungire

a înțelegerii raționale a motivului pentru care totul nu este așa cum se prezintă.

Leadershipul, în marea ecuație a necunoscutelor acestei lumi, în care ideea de libertate rămâne doar o ipoteză cu șansă de realizare, o variantă a motivului haosului originar – în sensul în care întunericul poate să triumfe prin bogăția de farse și imagini ambigue, este lupta celor care reușesc să înlăture obstacolele potrivnice împlinirii lor.

Iar procesul de explorare a leadershipului este similar procesului de înțelegere a lumii, definit drept „transmisie cognitivă, care poate fi însușit prin efectul legii care spune: „Prefă-te că ești orb, dar nu te lăsa niciodată hipnotizat."

Source: https://neculaifantanaru.com/franturi-din-realitatea-unei-lumi-neintelese.html